

Sygn. akt II Kp 270/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jawor

Protokolant: Ewelina Zachilska

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 190 § 1 k.k. i inne

na skutek zażalenia pokrzywdzonych J. i J. J. (2)

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D.z dnia 24 czerwca 2016r., w sprawie o sygn. PR (...), w przedmiocie umorzenia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k. w zw. z art. 329 § 1 i 2 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić zażalenie pokrzywdzonych J.i J. J. (2) z dnia 18 lipca 2016r., na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D.z dnia 24 czerwca 2016r., w sprawie o sygn. PR (...), w przedmiocie umorzenia dochodzenia i utrzymać zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowienie z dnia 24 czerwca 2016r., w sprawie o sygn. PR(...), Prokurator Prokuratury Rejonowej w D., umorzył dochodzenie w sprawie:

1. gróźb w dniu 7 stycznia 2016r. w Ł. uszkodzenia ciała J. i J. J. (2) oraz pozbawienia ich życia, wzbudzających w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę ich spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k., wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu zabronionego,
2. spowodowania w dniu 27 listopada 2015r. w Ł. u J. J. (3) obrażeń ciała w postaci powierzchownego urazu głowy, naruszającego czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres poniżej siedmiu dni, tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k., wobec braku interesu społecznego w ściganiu z urzędu czynu prywatno-skargowego,
3. naruszenia w dniu 7 stycznia 2016r. w Ł. nietykalności cielesnej J. J. (3) poprzez kopnięcie go w plecy, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k., wobec braku interesu społecznego w ściganiu z urzędu czynu prywatno-skargowego.

Uzasadniając swoją decyzję Prokurator Prokuratury Rejonowej w D. wskazała na istniejący w okresie od października 2015r. do 7 stycznia 2016r., pomiędzy J.i J. J. (2) a podejrzanymi sprawcami wszystkich czynów: S.i J. S. (1), konflikt na tle bieżących problemów sąsiedzkich. Z czasem sytuacje konfliktowe nabierały charakteru kłótni i awantur, podczas których (m.in. w dniu 7 stycznia 2016r.) – czego Prokurator nie wykluczyła – miało dojść ze strony S. S. (2) do groźby spowodowania uszkodzenia ciała i pozbawienia życia J.i J. J. (2). W ocenie Prokuratora, brak jest jednoznacznych dowodów popełnienia występku z art. 190 § 1 k.k. W.to ma z rozbieżności zeznań pokrzywdzonych, faktu, że M. J.i J. S. (2) nie były świadkami zajścia, a w sprawie brak jest świadków postronnych.

Odmawiając objęcia ściganiem czynów prywatnoskargowych, tj. spowodowania lekkiego obrażenia ciała u J. J. (3) i naruszenia jego nietykalności cielesnej, Prokurator stwierdziła, że okoliczności sprawy, wiek i możliwości, jakimi

dysponują pokrzywdzeni, uzasadniają stanowisko, że w niniejszej sprawie brak jest interesu społecznego w ściganiu z urzędu czynów prywatnoskargowych.

Na powyższe postanowienie, pismem z dnia 18 lipca 2016r. wnieśli zażalenie J. i J. J. (2), domagając się uchylenia zaskarżonej decyzji oraz przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący stwierdzili, że opisane w skardze okoliczności wskazywały na wielokrotne problemy z nowym lokatorem, S. S. (2), który przez cały czas zamieszkiwania dopuszczał się wobec niepełnosprawnego J. J. (3) gróźb uszkodzenia ciała i pozbawienia życia i „czyny te wcielał w życie”. Poza ogólnikowym stwierdzeniem, że dochodziło do gróźb wobec J. J. (3), w dalszej części uzasadnienia skarżący wsazywali na dowody naruszenia nietykalności cielesnej i uszkodzenia ciała u J. J. (3).

Prokurator Rejonowa w D.przekazując zażalenie wraz z aktami sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w D., wskazała, iż nie ma podstaw do uwzględnienia zarzutów skarżącego i wniosła o nieuwzględnienie zażalenia oraz utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia. Zdaniem Prokuratora, czynności przeprowadzone w ramach dochodzenia pozwoliły na podjęcie decyzji merytorycznej.

W ocenie Sądu, zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu, decyzja procesowa o umorzeniu dochodzenia w przedmiotowej sprawie, jest w pełni zasadna i odpowiada prawu.

Przede wszystkim Sąd zwrócił uwagę, że obie strony wykazywały równą aktywność przy każdym zdarzeniu w ramach istniejącego konfliktu na tle bieżących spraw życia codziennego między sąsiadami. Jeśli J. J. (2) wskazał m.in., że jego syn w dniu 7 stycznia 2016r. worek rzucony przez S. S. (2) pod ich drzwi, odrzucił sąsiadowi pod jego drzwi, to wątpliwości organu prowadzącego dochodzenie, czy którakolwiek ze stron mogła się obawiać ewentualnych gróźb, jakie w takich okolicznościach „zwyczajowo” są wypowiedane, są w pełni uzasadnione. Zasadnie również Prokurator nadzorująca postępowanie zwróciła uwagę na sprzeczności zawarte w zeznaniach obu skarżących, co do zdarzenia zaistniałego w dniu 27 listopada 2015r. J. J. (2) stwierdził, że nie był obecny przy tym zdarzeniu, a jego przebieg zna z relacji żony, natomiast J. J. (3) stwierdził, że ojciec znalazł się na korytarzu po tym, jak on sam został uderzony przez S. S. (2). Wówczas też S. S. (2) miał grozić J. J. (2).

Znamienne dla oceny zebranego materiału dowodowego są także, zdaniem Sądu, zeznania świadka S. W., właścicielki obu mieszkań, osoby, która wynajmuje mieszkania stronom konfliktu. W jej relacji, rodzina (...) „jest bardzo konfliktowa i uciążliwa”, „przez nich się wyprowadziłam z tego mieszkania, (...) byli dokuczliwi, chamscy, złośliwi”. W świetle takiej opinii, przyjęcie przez Prokuratora stanowiska, że skarżący nie obawiali się ewentualnie wypowiedanych w trakcie awantur gróźb, jest w pełni uzasadnione. Sąd zwrócił uwagę, że to S. i J. S. (3) zrezygnowali z dalszego zamieszkiwania w wynajmowanym mieszkaniu.

W świetle powyższych ustaleń Sąd podziela stanowisko o braku dostatecznych podstaw do stwierdzenia, że S. S. (2) dopuścił się wobec J. i J. J. (2) przestępstwa o znamionach z art. 190 § 1 k.k. Podkreślenia wymaga, iż same zeznania pokrzywdzonych, pozostających w konflikcie z S. S. (2), nie stanowią dostatecznej podstawy do przyjęcia przedstawionej przez nich wersji zdarzenia, w sytuacji, gdy zarzut kierowany pod adresem sprawcy, nie jest potwierdzony przez osoby postronne, a więc relacjonujące przebieg zdarzenia obiektywnie.

W ocenie Sądu przeprowadzone w sprawie postępowanie nie zawiera przy tym braków i uchybień mogących skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia, w celu dokonania ewentualnych dalszych czynności procesowych, w związku z czym należało orzec jak w sentencji.

Decyzja Prokuratora o objęciu lub nie objęciu ściganiem z urzędu czynów prywatnoskargowych jest suwerenną decyzją, na którą w konkretnej sytuacji – wobec zgodności z prawem - Sąd nie może mieć wpływu. Decyzję swoją

Prokurator uzasadnił, nie zamykając oczywiście drogi pokrzywdzonym do ewentualnego ścigania sprawcy w drodze prywatnego aktu oskarżenia.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)